

РЕШЕНИЕ

№ 1891

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Людмила Коева**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8511** по описа за **2021** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на И. Д. Г., ЕГН [ЕГН], срещу решение от 07.06.2021 г. по НАХД № 104/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 106-ти състав, с което е изменен Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) серия К № 3886272, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на касатора на основание чл. 189, ал.4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 /шестстотин/ лева за нарушение на чл. 21, ал.2, вр. ал. 1 от ЗДвП. СРС е преквалифицирал нарушението от чл. 21, ал.2, вр. ал. 1 от ЗДвП, на такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и санкционна норма по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, като е намалил и размерът на наложеното административно наказание „глоба“ на 100 /сто/ лева. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени ЕФ. Касаторът е подал и частна жалба против определение №20216951 от 29.11.2021 г. на СРС, с което съдът е оставил молбата му с правно основание чл.248 от ГПК без уважение.

Ответникът - **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“**, редовно призован, не изпраща представител, с писмен отговор

на касационната жалба по делото.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 07.06.2021 г. по НАХД № 104/2021 г., СРС е изменил ЕФ серия К № 3886272, издаден от СДВР, с който на И. Д. Г., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 /шестстотин/ лева за нарушение на чл. 21, ал.2, вр.ал. 1 от ЗДвП, като е преквалифицирал нарушението от чл. 21, ал.2, вр.ал. 1 от ЗДвП на такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и санкционна норма по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, като е намалил и размерът на наложеното административно наказание „глоба“ от 600/шестстотин/ лева на 100 /сто/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да потвърди ЕФ е установил, че той е издаден при съответствие с материалния закон и изложил подробни и съобразени с доказателствения материал правни изводи, които изцяло се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, първоинстанционният съд е приел, че нарушението посочено в ЕФ следва да бъде преквалифицирано от такова по чл. 21, ал.2, вр.ал. 1 от ЗДвП, на такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно цитираната в ЕФ за нарушена разпоредба, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч, като за населено място тя е 50 км/ч, а в ал. 2 е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В процесния случай, от доказателствата по делото се установява, че пределната скорост за движение в процесния участък е била 50 км/ч за населено място, поради което правилно СРС е преквалифицирал извършеното нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на Г..

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 15.07.2020 г. в 14:24 ч. , водачът на МПС „Х.“, с рег. [рег.номер на МПС] , се движел по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу пл.“България 1“, при ограничение на скоростта 30 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В26, със скорост от 74 км/ч., установено с техническо средство за контрол на скоростта ARH CAM S1 с фабричен №11743с7, с вградено разпознаване на регистрационните номера от разстояние. Отчетено е превишение от 44 км/ч на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък. За твърдяното нарушение бил издаден оспореният електронен фиш.

Районният съд е възприел фактическата обстановка от приобщените на етапа на

съдебното следствие писмени документи - заповед на министъра на вътрешните работи за образец на електронен фиш, часови график, ЕФ, справка за собственост на МПС, протокол за използване на автоматизирано средство за контрол на скоростта, протокол за проверка на годността на техническото средство, снимков материал на нарушението, справка от СО, от които безспорно се установява извършването на посоченото в ЕФ нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Видно от приложените по делото справка от СО, Д“Управление и анализ на трафика“, ведно с приложени схеми за организация на движението, в процесния пътен участък не е бил монтиран пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта 30 км/ч за населено място, независимо от наличието на такъв, фиксиран с изготвения от правоохранителните органи снимков материал. При това положение, доколкото знакът не е бил поставен по установения ред, се налага извод, че максималната скорост на движение на пътни превозни средства от категория „В“ е била нормативно предвидена такава от 50 км/ч за населено място /арг. от чл.21, ал.1 ЗДвП/.

В контекста на изложеното, районният съд е упражнил правомощията си по чл.84 от ЗАНН, във вр.чл.337, ал.1, т.2 от НПК и е преквалифицирал нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП и санкционната норма в такава по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, които разпоредби се явяват по-благоприятни и не водят до влошаване правното положение на касатора.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

По отношение на депозирана частна жалба против определение №20216951 от 29.11.2021 г. на СРС, с което съдът е оставил молбата му с правно основание чл.248 от ГПК без уважение, настоящата съдебна инстанция счита, че същата е неоснователна. В случая не се касае за пълна отмяна, а за изменение на обжалвания електронен фиш, поради което не следва да се присъждат разноси в полза на жалбоподателя.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 07.06.2021 г. по НАХД № 104/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 106-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.